

нични дни били борбитѣ между млади и стари и борци, наречени по турски пехливани.

Стефанъ посещавалъ, когато билъ свободенъ отъ работа, игритѣ и не оставалъ равнодушенъ къмъ борцитѣ — победители. По едно време се решилъ и излѣзълъ да се бори съ врѣстниците си, 17—18 годишни момци. Здравитѣ мишци на Стефана и пѣргавината на

рждетѣ и нозетѣ му се проявили съ голѣма сила: започналъ да надвива и тѣркаля на земята единъ по единъ всичкитѣ си врѣстници. Найсетне се приближилъ до голѣмитѣ и прочути борци, та поискалъ да премѣри и съ тѣхъ силитѣ си. Разбира се, старитѣ „пехливани“ — турци, българи, че дори и цигани, погледнали съ усмивка на Стефановия куражъ. Обаче, малкиятъ бо-

Стефанъ Караджа.

рецъ скоро доказалъ на гордитѣ победители, че не ще могатъ да си играятъ съ него. На връхъ Великденъ станалъ голѣмъ съборъ въ Тулча. На игрището се явили първитѣ пехливани. За учудване на мнозина българи, ето че и нашето кръчмарче, Стефанъ, се наредило между борцитѣ. Смаяли се българитѣ, когато видѣли, че младиятъ борецъ почналъ на редъ да трѣшка на земята първитѣ победители. Зрителитѣ се развълнували. Нѣкои турци взели да се споглеждатъ. Тѣхнитѣ пехливани били победени. Тогава, за да не останатъ посрамени,